

Trabantul și amorul porcesc

Puțină lume își mai amintește, cred, de mașinuța de carton care a bucurat mii de familii românești, și vorbesc aici de mândrețea de Trabant 601S, făcută de VEB Sachsenring Automobilwerke din Zwickau, Germania Democrată.

Acuma-mi dau seama că nu i-am întrebat nici odată pe ai mei de ce n-au optat pentru autohtona Dacie. Să fie din cauză că puteai să-i reperi caroseria cu lipici și hârtie? Ori că prindea viteza maximă (60 km/h) doar la vale, pe panta de la Nehoiașu? Ori că taică-meu a vrut cu tot dinadinsul o mașină străină lungă de 10 metri cu fum cu tot?

Ca să nu-și iasă din mână, în fiecare vară taică-meu îi făcea bucăți complicatul motor de doi cilindri și, ca de fiecare dată după asamblare, îi mai rămâneau piese. Culmea era că vajnica mașinetă dizolvabilă își făcea datoria și, până treceam gârla (pârâul Nehoiu) mai pierdea un pumn de piese care se dovediseră a fi de prisos din moment ce continua să meargă. Mai mereu taică-meu le găsea locul, dar numai pentru o scurtă perioadă, deoarece puștimea de prin vecini venea la noi la poartă strigând: „Nea Costică, ți-am mai adus o bucată din mașina lu' matală!”

Într-o zi de vineri cu cer albastru și soare numai bun să te scalzi în gârla din apropiere, mă chemă taică-meu, vizibil îngrijorat la fizionomie.

— Bă, s-a umflat dodoașca la purcea, începu el, vizibil îngrijorat.

— Și? mă prefăcui eu interesat.

— Și trebe s-o ducem la vier, oftă el de parcă știa ce va urma.

„Dusul purceleii la vier” era procedura standard. Dacă nu se putea urma procedura standard, zic scriptele familiei, i se aplica purceleii în călduri câte-o cană cu țuică la fiecare masă și, după două zile de tratament, i se stingea focul din dodoașcă de parcă ar fi dat pompierii cu tumba.

Dată fiind abordarea problemei, se vedea treaba că taică-meu era cu țuica pe drojdie de nu se îndura să scape scroafa de dorințe carnale, așa că nu ne mai rămânea de urmat decât varianta clasică.

Datorită faptului că Mitică Pârleaz era cu camionul la câmp, Fane a lu’ Chiompea avea căruța stricată, Marin a lu’ Pupăză își dusesse caii la pădure, iar ultima speranță, Petrică Fâșnețu, posesor de TV, se dusesse să-i bucure dodoașca unei brutărite de pe Valea Nehoiului, nu ne mai rămânea decât varianta extremă de ambalat scroafa către vier: Trabantul.

Dotați cu o cheie fixă de 14 și o șurubelniță, am extras bancheta din spate și scaunul copilului, apoi cu aceleași scule am ghidonat animala în călduri către ineditul mijloc de transport suin. Înainte de a urca scroafa-n Trabant, ne-am împărțit sarcinile: taică-meu avea să mențină cu orice preț direcția către vier, mie rămânându-mi misiunea de a face scroafa să se simtă confortabil și să am grijă să nu ne perforeze cartonul pe roți.

După calcule complicate, scheme de intromisiune și bunăvoință din partea zeilor, am reușit să

vârâm purceaua în Trabant, ba am mai încăput și noi pe lângă ea. Fusese un an bun pentru porci, asta fiind dovedită de lungimea, înălțimea și greutatea animalului, care bătea lejer spre greutatea mașinii cartonate. Acestea fiind zise, vă mai atrag atenția la faptul că râtul îi atingea parbrizul, iar coada i se înșuruba în încuietoarea portbagajului, deschizându-l periodic.

Când ăl bătrân a dat scânteie la gemenii cilindrici, pâraiturile trabantiste s-au dovedit nefaste pentru scroafa care a început să măture bordul minuscul cu râtul și să se manifeste ca și când și-ar fi băgat coada într-o priză de curent trifazic.

— Ține-o, bă! Ține-o, bă, că-mi ia urechea, futu-i soarta mă-sii cu cine-o mai cumpăra purcea vreodată! urla taică-meu disperat la mine, dar mi se rupea de urechea lui, că eu nu știam cum să-mi feresc pavilioanele personale de colții speriați ai animalei.

După câteva minute de acomodare cu mediul trabantistic, laolaltă cu scârpina pe burtă și rostirea a două descântece păstrate în familia noastră de generații, au liniștit turbarea din purcea, făcând-o să cadă ca lovită de farmece pe podeaua mașinii. Ăl bătrân m-a felicitat sincer și am pornit-o la drum.

Pe vremea aceea nu exista niciun pod peste apa Nehoiului și nu puteai ajunge la șosea decât dacă treceai de-a dreptul prin gărlă, urmând apoi să urci o pantă bolovănoasă de vreo 30 de metri lungime.

Am trecut cu bine gărla, luându-ne adio de la un capac ce părea a se fi desprins din Trabantul nostru, apoi am început să urcăm panta pieptiș.

Schimbarea poziției mașinii a vârat numaidecât dracii sub coada purceleii care, cu un guițat sinistru, a țâșnit cu botul deschis pe lângă urechea lui taică-meu și s-a proptit în parbriz.

— Bă, fă dracu' ceva că m-a agățat de ureche, 'tu-i luna mamei ei! Țipă ăl bătrân, ducându-și o mână la partea vătămată. Ne răstoarnă, bă, 'tu-i soarele mă-sii! Ține-o, ține-o, că ori iese prin parbriz, ori ne dă de-a dura, al dracu' animal! urla el, căutând cu o mână să mențină direcția, iar cu cealaltă să se țină departe de gura purceleii intrate în streche.

Fiind o fire sensibilă și pentru că nu mai doream să fiu martor la chinurile lui taică-meu, la guițatul infernal al scroafei cu temperatura ridicată și, nu în ultimul rând, ca să-mi mențin fizicul integru, am decis că-i mai bine să părăsesc filmul. Am sărit peste „1, 2” și, zicând direct „3”, am țâșnit subit din mașineta care abia se târa camuflată într-un nor gros de fum, neuitând să închid ușa în urma mea.

Taică-meu, concentrat la misiune, și-a dat seama că vorbește scroafei abia când a ajuns la șosea. S-a dat jos din mașină, cu o dâră de sânge pe obrazul drept, și s-a pus pe răs cu mâinile-n șold:

— Futu-te-n cur pe mă-ta de Greucean! Vorbeam ca prostu' la praful lăsat în urma ta. Și eu credeam că am bază pe tine să mă aperi de nebuna asta lovită de streche porcină!

Întors la mașină, aveam să constat că scroafa era relaxată și grohăia de bine: botezase interiorul Trabantului cu conținutul vezicii.

Drumul până la vier a decurs fără prea mari incidente, dacă nu ținem cont de faptul că a ros

până la rebut oglinda retrovizoare și, ca să stea locului, i-am dat să mănânce o parte din capitonaj și mânerul ușii de pe partea mea.

Când s-a dus după ea, la vreo 2 zile, n-a mai luat-o cu Trabi, ci cu TV-ul lui Fâșnețu, pentru că dodoașca brutăresei intrase la schimb al doilea.

Viața-mi decurgea normal, convins că se consumase partida de amor porcesc și urma să avem purceluși mici și rozé, când, la vreo săptămână, două, numai ce-mi apare ăl bătrân îngrijorat la chip și atitudine:

— Băi, tată, băi, al dracu' animal, iar i s-a făcut de măciuci! Futu-l p-ăla care o mai lua purcea! Vezi că iar a dat dracii în vecinii ăștia, nu dau de niciunul, așa că trebe să repetăm faza și să mergem tot cu Trabantul la vier.

Eu cu Trabantul la vier aș fi mers bucuros, că mai avea piese de un drum, dar cu scoafa nu m-aș mai fi riscat. Așa că m-a lovit subit și ireversibil dorul de neamurile noastre din Buzău, motiv pentru care am și plecat în aceeași zi cu trenul de ora 4:00 după-amiaza, lăsându-l pe taică-meu să se descurce de unul singur cu sexualitatea purceleii.